

РЕШЕНИЕ № 11

София, 10 юли 2014 г.

конституционно дело № 2/2013 г., съдия-докладчик Георги Ангелов

Конституционният съд в състав: Димитър Токушев – председател, и членове: Благовест Пунев, Пламен Киров, Красен Стойчев, Цанка Цанкова, Стефка Стоева, Румен Ненков, Кети Маркова, Георги Ангелов, Борис Велчев, Анастас Анастасов, Гроздан Илиев

при участието на секретар-протоколиста Милка Бонева разгледа в закрито заседание на 10 юли 2014 г. конституционно дело № 2/2013 г., докладвано от съдията Георги Ангелов.

Делото е образувано на 15 януари 2013 г. по искане на 61 народни представители от състава на 41-вото Народно събрание за: задължително тълкуване на чл. 120, ал. 2 във връзка с чл. 56 и чл. 57 от Конституцията на Република България, с четири тълкувателни питання; установяване, изцяло или частично, на противоконституционност на 25 разпоредби от Закона за управление на отпадъците (обн., ДВ, бр. 53 от 13 юли 2012 г.; изм., бр. 66 от 26 юли 2013 г.; ЗУО); произнасяне за частично несъответствие на чл. 82, ал. 2 от закона с Договора за функциониране на Европейския съюз (обн., ОВ, бр. 115 от 9 май 2008 г.), по който България е страна.

Производството е по чл. 149, ал. 1, т. 1, 2 и 4 от Конституцията на Република България.

С определение от 25 април 2013 г. за разглеждане по същество е допуснато искането:

а. за задължително тълкуване на чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Република България по питането съществуват ли конституционни ограничения за законодателя относно приемането на закони, изключващи обжалването на административни актове;

б. за установяване на противоконституционност на чл. 77, ал. 2; чл. 80, ал. 4; чл. 93, ал. 2; чл. 108, изр. 2; чл. 129, ал. 5, изр. 2; чл. 82, ал. 6; чл.

82, ал. 8; чл. 39, ал. 3; чл. 19, ал. 3, т. 11 относно думите „с население, по-голямо от 10 000 жители на територията на общината, и при необходимост в други населени места“; чл. 19, ал. 5; чл. 19, ал. 3, т. 7 относно думите „организирането на дейностите по разделно събиране на масово разпространени отпадъци“; чл. 33, ал. 3; чл. 33, ал. 4 относно думите „в населените места по ал. 1“; чл. 38, ал. 4; чл. 75, ал. 2, т. 3; чл. 145, ал. 1, т. 11; чл. 22, ал. 1 относно думата „условията“; чл. 22, ал. 2 относно думите „условията за регистрацията на площадките, както и условията за предаване на отпадъци на площадките по чл. 19, ал. 3, т. 11“; чл. 82, ал. 9 относно думата „условията“; чл. 69, ал. 2 относно думите „към заявлението по чл. 68“; чл. 88, ал. 2, т. 4; чл. 90, ал. 6; чл. 91, ал. 1, т. 1; чл. 91, ал. 1, т. 2 и чл. 91, ал. 2, т. 3 от Закона за управление на отпадъците;

в. за произнасяне за несъответствие на чл. 82, ал. 2 от Закона за управление на отпадъците относно думите „съдебна регистрация в Република България“ и от „Българска народна банка“ с Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС), по който България е страна.

Със същото определение и с Определение от 23 май 2013 г., като заинтересувани страни са конституирани президентът на Република България, Министерският съвет, Върховният касационен съд, Върховният административен съд, главният прокурор, министърът на околната среда и водите, омбудсманът на Република България, Висшият адвокатски съвет, Националното сдружение на общините в Република България, Съюзът на юристите в България, Съюзът на съдиите в България, Българският хелзинкски комитет, Фондация „Български адвокати за правата на човека“, Фондация „Асоциация за европейска интеграция и права на човека“, Българската стопанска камара, Асоциацията на рециклиращата индустрия, Българската асоциация на металургичната индустрия, Българската браншова камара „Феникс ресурс“, Синдикалната федерация „Металици“ към Конфедерацията на независимите синдикати, Центърът за изследване

на демокрацията, Институтът за пазарна икономика, Институтът за модерна политика и Българската асоциация по рециклиране.

С определение от 10 юли 2014 г. тълкувателното искане е отделено за самостоятелно разглеждане, поради което предмет на решението са само останалите искания.

I. 1. В искането се твърди, че чл. 77, ал. 2, чл. 80, ал. 4, чл. 93, ал. 2, чл. 108, изр. 2 и чл. 129, ал. 5, изр. 2 ЗУО нарушават чл. 120 и чл. 56 във връзка с чл. 4, ал. 1 и чл. 8 от Конституцията, тъй като с допуснатото с тях предварително изпълнение налагат върху предприятията несъразмерни спрямо целта на административните актове затруднения, които биха довели до разстройване на дейността им до степен на ликвидация; предварителното изпълнение е практически необжалваемо, без при това срещу „анулираното“ право на защита да стои приоритетен „особено значим, общовалиден, универсален и затова отнапред законоустановим интерес или ценност“; допускането на предварително изпълнение създава условия за злоупотреба с права и корупция; защитата по чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) срещу допуснатото от закона предварително изпълнение не е равностойна на защитата срещу предварителното изпълнение, разпоредено от административния орган по чл. 60 АПК

2. Освен съображенията относно предварителното изпълнение, важащи за чл. 82, ал. 6 ЗУО, вносителите на искането смятат, че ал. 8 от този член противоречи на чл. 57, ал. 1 от Конституцията и на чл. 1 от Първи допълнителен протокол към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (ратифицирана от Народното събрание със закон, обн., ДВ, бр. 66/1992 г., посл. изм., ДВ, бр. 38/2010 г.) поради това, че не предвижда връщане на гражданските плодове на усвоената гаранция от отнемането до връщането ѝ, с което се накърнява правото на собственост в нарушение на принципа на правовата държава по чл. 4, ал. 1

от Конституцията на Република България, изключващ според тях „неоснователното обогатяване ..., особено когато е предвидено със закон“.

3. Според искането чл. 39, ал. 3 ЗУО противоречи на чл. 4, ал. 1, чл. 17, ал. 1, 3 и 5, чл. 19, ал. 2 и чл. 55 от Конституцията. Задължаването на физическите лица, собственици на отпадъци от черни и цветни метали (ОЧЦМ), да ги предават само безвъзмездно и само на площадки, организирани от кмета на общината, нарушава конституционно установения от чл. 17, ал. 1, 3 и 5 от основния закон режим на собствеността. Лишавайки ги от възможността да реализират пазарната стойност на металите, на практика нормата постановява „принудително отчуждаване на собственост“ без неотложна държавна или общинска нужда и без обезщетяване. Наред с това нарушава и чл. 19, ал. 2 от Конституцията, принудително отстранявайки от пазара на ОЧЦМ всички юридически лица с изключение на общините, за които създава конституционно недопустимо привилегировано положение; установява и безвъзмездност на получаваните отпадъци, с които впоследствие могат да се разпореждат и възмездно. Най-сетне липсата на икономически стимул за предаването на ОЧЦМ щяло да доведе до масовото им изхвърляне на нерегламентирани места и замърсяване на околната среда в противоречие с чл. 55 от Конституцията.

4. Вносителите поддържат, че чл. 19, ал. 3, т. 11 от закона създава неравнопоставеност между органите на местно самоуправление, както и между самите общини, нарушавайки правото на гражданите на малките общини да изпълняват задълженията си по ЗУО на територията на своята община и принуждавайки ги да правят транспортни разходи за предаване на отпадъците си до големите общини. Същевременно гражданите на последните ще следва да заплащат по-големи местни такси за отпадъци, а гражданите на малките – увеличени разходи за депониране. Критерият брой на населението според вносителите на искането също е неясен,

защото не отчита адекватно количеството на образуваните масово разпространени отпадъци.

Смятат, че чл. 19, ал. 5 ЗУО създава неравнопоставеност между гражданите на големите общини, които в последна сметка следва да заплащат предвидената в разпоредбата санкция, която при това е завишена. Освен това за едно и също нарушение се налагат две санкции, тъй като кметът на общината отговаря и по чл. 151, ал. 2, т. 14 от закона.

Член 19, ал. 3, т. 7 ЗУО според тях противоречи на прогласената в чл. 14, ал. 1 от закона отговорност на производителя на продукти, от които се образуват отпадъци, като неговите задължения се прехвърлят като разход за гражданите на общината в нарушение на принципа „комуто ползите, нему и неблагоприятните последици“.

И трите оспорени текста на чл. 19 ЗУО вносителите на искането смятат за противоречащи на чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

За противоречащи на същата норма приемат и:

- чл. 82, ал. 9 ЗУО относно думите „условията“. Твърдят, че става въпрос за основни първични обществени отношения, които следва да се регулират със закон. Предоставянето на регулацията на Министерския съвет нарушава принципа на разделение на властите и противоречи на чл. 4, ал. 1 и чл. 8 от Конституцията.

- чл. 88, ал. 2, т. 4 и чл. 90, ал. 6 ЗУО. Намират, че това прекратително основание е необжалваемо като непосочено в чл. 93 ЗУО, с което се нарушава конституционното право на защита; че чрез използването на недопустима за демократичното право юридическа формула прикрива прекратителен режим, нарушаващ равнопоставеността на правните субекти; че въвежда неоправдано и неоснователно административно регулиране; че недопустимо маргинализира придобити права; че отказът абсурдно се „премира“ с възможност за ново кандидатстване.

- чл. 91, ал. 1, т. 1 ЗУО. Сочат, че разпоредбата е противоконституционна поради неясноти и противоречивост на регламентацията, защото основанията за отнемане на разрешението не са ясно и точно разграничени.

- чл. 91, ал. 1, т. 2 и ал. 2, т. 3 ЗУО. Твърдят, че хипотезите на тези две разпоредби за отнемане на разрешението съвпадат с хипотезите на чл. 82, ал. 3, т. 2 и 3 ЗУО за отнемане на банковата гаранция, но са с различни последици – докато при първите две разпоредби гаранцията следва да се отнеме изцяло, при вторите две се отнема частично, с което се нарушава принципът на правовата държава за хомогенност, единство и вътрешна непротиворечивост на правното регулиране.

5. В искането се поддържа, че задълженията на ползвателите на търговски обекти, производствени, стопански и административни сгради са в колизия със задълженията на кмета на общината по чл. 19, ал. 3, т. 6, 9 и 10 от закона, както и че тези задължения трябва да се отнасят и за производителите на отпадъци в населени места под 5 000 жители. Затова намират разпоредбите на чл. 33, ал. 3, както и на ал. 4 относно думите „в населените места по ал. 1“ ЗУО за противоречащи на чл. 4, ал. 1 и чл. 19 от Конституцията.

На същите конституционни текстове вносителите смятат, че противоречат чл. 38, ал. 4 и свързаните с него чл. 75, ал. 2, т. 3 и чл. 145, ал. 1, т. 11 ЗУО. Според чл. 38, ал. 4 от ЗУО разплащанията по сделки с ОЧЦМ се извършват по безкасов път в противоречие с чл. 3, ал. 1, т. 1 от Закона за ограничаване на плащанията в брой (обн., ДВ, бр. 16 от 22 февруари 2011 г., изм., бр. 109 от 20 декември 2013 г.; ЗОПБ), без при това първият закон да е специален, защото такъв е вторият. Изискването според тях води до неравностойно третиране на субектите, осъществяващи дейност с черни и цветни метали, а санкциите са неоправдано завишени.

Основанията за оспорването на чл. 22, ал. 1 ЗУО относно думата „условията“ и на чл. 22, ал. 2 ЗУО относно думите „условията за

регистрацията на площадките, както и условията за предаване на отпадъци на площадките по чл. 19, ал. 3, т. 11“ са, че дейностите с отпадъци следва да се регулират не с наредби на общинските съвети, а с подзаконов акт на Министерския съвет като централен изпълнителен орган с обща компетентност, така че регулацията в цялата страна да е еднаква.

За оспорения чл. 69, ал. 2 ЗУО относно думите „към заявлението по чл. 68“ се сочи, че изисква представянето на банкова гаранция от 25 000 лв. във всяка регионална инспекция по околна среда и води, в чиято териториална компетентност е площадката на разрешаваната дейност с ОЧЦМ, като така се въвежда демотивиращо висок имуществен праг.

Тези разпоредби според искането също противоречат на чл. 4, ал. 1 и чл. 19 от Конституцията.

II. Несъответствието на чл. 82, ал. 2 ЗУО с чл. 56 от ДФЕС относно думите „съдебна регистрация в Република България“ и „от Българската народна банка“ вносителите на искането обосновават с това, че в противоречие с нормата на международния договор с думите са изключени от възможността да издават банкова гаранция банките на държава – членка на Съюза, предоставяща пряко или чрез клон услуги на територията на Република България.

III. Становища по искането са представили министърът на околната среда и водите, Висшият адвокатски съвет, Националното сдружение на общините в Република България, Съюзът на юристите в България, Фондация „Български адвокати за правата на човека“, Българската стопанска камара, Асоциацията на рециклиращата индустрия, Българската асоциация на металургичната индустрия и Българската асоциация по рециклиране.

1. Становища по съществуването на тълкувателното искане са постъпили от Висшия адвокатски съвет, Съюза на юристите в България и Фондация „Български адвокати за правата на човека“.

Общото в трите становища е, че възможността със закон да се изключват някои категории административни актове от съдебен контрол трябва да се тълкува ограничително. Тя не обхваща актовете, които засягат основни права на физическите или юридическите лица, признати с Конституцията или по силата на международен акт, ратифициран, обнародван и влязъл в сила за Република България, независимо от допуснатите в посочените нормативни актове възможности за ограничаване на някои от тези права в интерес на националната или обществената сигурност, икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

2. Становище за цялостна неоснователност на оспорването на разпоредбите от ЗУО като противоконституционни или противоречащи на Договора за функциониране на Европейския съюз, по който България е страна, са изразили министърът на околната среда и водите и Съюзът на юристите в България. Останалите представени становища са за основателност на оспорванията на всички или на част от оспорените разпоредби.

IV. След като прецени доказателствата по делото, доводите в искането и в становищата на страните, Конституционният съд приема следното.

По оспорването на конституционосъобразността на разпоредби от ЗУО

I. По противоречието между нормите на чл. 77, ал. 2, чл. 80, ал. 4, чл. 93, ал. 2, чл. 108, изр. 2 и чл. 129, ал. 5, изр. 2 ЗУО, допускащи предварително изпълнение на актове по ЗУО, и Конституцията.

1. Конституцията не съдържа определение на понятието „предварително изпълнение“, включително на административен акт. Съдържанието на това понятие обаче може да се изведе от нейни разпоредби и от разпоредби на текущото законодателство.

Съгласно чл. 31, ал. 3 от Конституцията обвиняемият се смята за невинен до установяване на противното с влязла в сила присъда. Член 72, ал. 1, т. 2, чл. 129, ал. 3, т. 3, чл. 130, ал. 8, т. 2 и чл. 148, ал. 1, т. 3 говорят за влязла в сила присъда или съдебен акт като прекратяващи съответния мандат основания. Според чл. 90, ал. 1 АПК административните актове не се изпълняват, преди да са изтекли сроковете за тяхното оспорване, а при подадена жалба или протест – до решаването на спора от съответния орган. Съгласно чл. 268, т. 1 от Кодекса изпълнителни основания са влезлите в сила или подлежащи на предварително изпълнение индивидуални или общи административни актове. Член 153, ал. 1 и чл. 157, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс постановяват, че обжалването на ревизионния акт по административен или по съдебен ред не спира неговото изпълнение. Член 404, т. 1 от Гражданския процесуален кодекс определя като подлежащи на принудително изпълнение влезлите в сила решения и определения на съдилищата, осъдителните решения на въззивните съдилища, заповедите за изпълнение, съдебно-спогодителните протоколи, решенията и заповедите за изпълнение, които подлежат или по които е допуснато предварително или незабавно изпълнение. Съгласно чл. 202, ал. 1 и чл. 343 от Наказателнопроцесуалния кодекс обжалването не спира изпълнението на обжалваното постановление на орган на досъдебното производство или на обжалваното определение на съда.

Изводът, който се налага от посочените разпоредби е, че предварителна е изпълняемостта на публичноправния (административен или съдебен) акт преди неговото влизане в сила, т.е. преди настъпването на неговата необжалваемост. Забраната за изпълнението му преди този момент гарантира крайната цел на защитата, която обжалващият търси – да не се осъществят незаконосъобразно предвидените с акта правни последици. Забраната следователно е вид обезпечение на оспорването. Това обезпечение предварителното изпълнение отнема.

2. а. „В Конституцията не се съдържат ограничения на правото на законодателя да въведе предварително принудително изпълнение на обжалваните актове. Конституционната защита срещу вреди от незаконни актове (актове, които са отменени като незаконосъобразни след принудителното им изпълнение) се гарантира от чл. 7 от Конституцията.“ (Решение № 2/2000 г. на КС).

Първите четири от оспорените разпоредби допускат предварителното изпълнение на актове (независимо дали решават искането положително или отрицателно) по разрешаването, регистрацията и трансграничния превоз на отпадъци, а петата от тях – на принудителни административни мерки. Общо актовете и по петте разпоредби са ненормативни административни актове. За тяхното предварително изпълнение не съществува конституционно ограничение.

б. Предварителното изпълнение не е относимо към допустимостта, нито пък към основателността на жалбата срещу законността на съответния акт. Като юридическо действие съществуването и съдържанието на правните последици на акта се преценяват по закона, действал към момента на издаването му (арг. чл. 6, ал. 2 от Конституцията и чл. 14 ЗНА; чл. 142 АПК), независимо дали и кога са изпълнени. Предварителното изпълнение следователно не рефлектира и върху конституционното право на съдебна защита.

в. По тези две причини от гледна точка на Конституцията са без значение развитите доводи срещу основанията, критериите, обжалваемостта и последиците от допуснатите от закона предварителни изпълнения на административни актове. Тяхната преценка е в сферата на законодателната целесъобразност.

Петте оспорени разпоредби не са противоконституционни.

II. 1. Тези съображения важат изцяло и за чл. 82, ал. 6 ЗУО, според който банковата гаранция се усвоява независимо от обжалването на заповедта за заплащане на продуктова такса.

2. Разпореденото от чл. 82, ал. 8 ЗУО връщане в 14-дневен срок на сумата по усвоената банкова гаранция при съдебна отмяна на акта за усвояването ѝ не следва да се тълкува като изключващо дължимостта на гражданските плодове (лихвите) върху тази сума. Целта на нормата е да определи размера на подлежащата на връщане главница („усвоената“ в смисъл на цялата или на част от банковата гаранция) и срока на нейното връщане. Тя няма за предмет на регулация лихвите върху подлежащата на връщане сума. Относно тяхната дължимост на общо основание важат разрешенията в законодателството, които нормата не изключва изрично. Не ги изключва и като специална поради несъвпадането на хипотезите им. Не е налице твърдяното ѝ противоречие с чл. 4, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 от Конституцията.

Искането за противоконституционност на тази разпоредба следва да се отхвърли.

III. Оспореният чл. 39, ал. 3 ЗУО постановява, че предаването на отпадъци в случаите по ал. 2 се извършва на площадките по чл. 19, ал. 3, т. 11 или чрез кампании за разделно събиране на отпадъци от домакинствата, организирани от кметовете на общини, безвъзмездно за всяка от страните.

Според чл. 39, ал. 2 ЗУО физическите лица могат да предават ОЧЦМ само с битов характер при наличие на декларация за произход. Съгласно чл. 19, ал. 3, т. 11 ЗУО кметът на общината отговаря за осигуряването на площадки за безвъзмездно предаване на разделно събрани отпадъци от домакинствата, в т.ч. едрогабаритни отпадъци, опасни отпадъци и други във всички населени места с население, по-голямо от 10 000 жители на територията на общината, и при необходимост в други населени места.

1. Съгласно § 1, т. 17 ЗУО „Отпадъци от черни и цветни метали с битов характер“ са отпадъци от черни и цветни метали (ОЧЦМ), получени в резултат на жизнената дейност на хората по домовете, в административни, социални и обществени сгради. Към тях се приравняват и отпадъците от черни и цветни метали, получени от търговски обекти,

занаятчийски дейности, обекти за отдих и забавления“. Законното определение не променя правното качество на отпадъка като движима вещ със съответен собственик. Правото на собственост се изгубва само ако друг го придобие или ако собственикът се откаже от него – чл. 99 от Закона за собствеността.

Собствеността на физически лица върху ОЧЦМ, независимо от основанието, на което е възникнала (първично или деривативно, възмездно или безвъзмездно и пр.), е частна. Член 17, ал. 3 от Конституцията прогласява нейната неприкосновеност.

Правото на собственост е най-широкото по съдържание субективно вещно право. То позволява на собственика да прави с вещта всичко по начин и при условия, каквито той намери за добре. Възможните поведения, традиционно, най-общо и условно, се групират в трите правомощия – на владение, ползване и разпореждане с вещта. Разпореждане е всяко правно действие, което ограничава обема или изцяло прекратява правото на собственост.

Правото на собственост е противопоставимо на всички останали правни субекти и в този смисъл е абсолютно. Третите лица, включително държавата, трябва да се въздържат от всякакви неоснователни действия, които пречат на неговото упражняване. Обявявайки частната собственост за неприкосновена, Конституцията изключва възможността друг, освен собственика, да прекрати или да ограничи правото му на собственост, освен при предвиденото в чл. 17, ал. 5 принудително отчуждаване на собствеността за държавни или общински нужди.

Решение № 15/2001 г. на КС посочва, че отбелязаното конституционно изискване по чл. 17, ал. 1 е за гарантиране и защитаване от закона на правото на собственост в границите, в които то може да бъде упражнявано. Тези граници са от значение за очертаване същността на самото право. Те съгласно чл. 57, ал. 2 от основния закон се определят от

правата и законните интереси на останалите правни субекти, чието засягане конституционната норма не допуска.

2. Постановявайки предаването им само безвъзмездно и само на определени места, оспорената разпоредба ограничава правомощието на собственика – физическо лице, да се разпорежда свободно с ОЧЦМ от битов характер където и както намери за добре.

а. При преценката за конституционносъобразността ѝ чл. 17, ал. 5 от Конституцията относно принудителното отчуждаване на собствеността, чието нарушаване се твърди в искането, е неприложим. Разпоредбата не задължава собственика да предаде отпадъка, нито отнема собствеността му върху него.

б. Не е противоконституционно определянето на места за предаването на ОЧЦМ.

Това ограничение на правото на собственост е в съгласие с чл. 55 от Конституцията, регламентиращ основното право на всички граждани на здравословна и благоприятна околна среда в съответствие с установени стандарти и нормативи, и със задължението на собственика на отпадъка да опазва околната среда. Държавата от своя страна е длъжна да осигурява опазването и възпроизводството ѝ, поддържането и разнообразието на живата природа и разумното използване на природните богатства и ресурсите на страната – чл. 15 от Конституцията, както и да закриля здравето на гражданите – чл. 52, ал. 3, предл. 1 от Конституцията.

Местопредаването на ОЧЦМ не определя видовете правни субекти, които могат да действат на площадките, затова в тази си част разпоредбата не нарушава чл. 19, ал. 2 от Конституцията относно еднаквите правни условия за стопанска дейност, както твърди оспорването.

в. В частта си „безвъзмездно за всяка от страните“ обаче тя противоречи на чл. 17, ал. 1, предл. 1 и ал. 3 от Конституцията.

Конституционният съд вече е изтъквал, че ограничаването на едно от основните правомощия на собственика – да се разпорежда със своето

право на собственост, води до намаляване на неговия обем и е посягателство върху това право (Решение № 5/1996 г. на КС; Решение № 6/1996 г. на КС).

Самò по себе си, свободното разпореждане от физическо лице с ОЧЦМ не засяга права на трети лица. Житейското предположение, че то всякога е предпоставено от посягателство върху чужда собственост, е неиздържано фактически. Дори и да беше вярно обаче, законодателният резултат от него не е правно издържан. Конституционната равнопоставеност (Решение № 19/1993 г. на КС) между правата на собственост изключва защитата на едни от тях за сметка на засягането на други, както е сторено в случая. Законодателят трябва да търси разрешение на проблема само в съответствие с конституционните принципи и основните права на гражданите.

Същевременно ограничаването на правомощието на физическите лица – собственици, само до безвъзмездно разпореждане с ОЧЦМ е в колизия и със задължението им да опазват околната среда. Ограничаването премахва съществения за неговото изпълнение икономически стимул.

Искането за противоконституционност на чл. 39, ал. 3 ЗУО в частта „безвъзмездно за всяка от страните“ е основателно, а в останалата си част следва да се отхвърли.

IV. 1. Неоснователно е оспорването на разпоредбите на чл. 19, ал. 3, т. 7 и 11, и ал. 5 ЗУО като противоречащи на чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

а. Според чл. 19, ал. 3, т. 7 ЗУО в оспорената му част кметът на общината отговаря за „организирането на дейностите по разделно събиране на масово разпространени отпадъци ...“. Съгласно чл. 14, ал. 1 от закона „Лицата, пускащи на пазара продукти, след употребата на които се образуват масово разпространени отпадъци, отговарят за разделното им събиране и третиране ...“.

На първо място, различни са предметът и обемът на двете отговорности. Разпространителите отговарят за разделното събиране и

третиране на отпадъците, разпространявани само от тях. Кметът отговаря не за разделното събиране и третиране, а за организирането на предпоставките – административноправни и фактически, за неговото извършване. Задължението на кмета е самостоятелно, предхожда това на разпространителите и съществува дори и когато конкретни разпространители (все още или вече) няма. На второ място, и това е същественото, даже и двете дейности да бяха идентични, няма конституционна пречка за възлагането им на отделни правни субекти, всеки от които да ги изпълнява със свое имущество. Разпределението на имуществените последици след изпълнението се уреждат помежду им от текущото законодателство. То е приложимо на общо основание именно в съответствие с принципа на правовата държава.

б. Частта на чл. 19, ал. 3, т. 11 ЗУО по отношение отговорността на кмета на общината за осигуряването на площадки за безвъзмездно предаване на разделно събрани отпадъци от домакинствата във всички населени места, която е оспорена, е в думите „ ... с население, по-голямо от 10 000 жители на територията на общината, и при необходимост в други населени места;“

Принципът за справедливост („материалната част“ от този на правовата държава) не е нарушен, а спазен с оспорената част на разпоредбата. Въвеждайки критерия брой на жителите на населеното място (а не на общината, както считат вносителите на оспорването), тя не забранява, а позволява изграждането на площадки и в населени места под този брой (например в курортите), когато има необходимост от това. Твърдените по-големи такси за отпадъци в местата с изградени площадки се балансират с разходите за депонирането им и транспортните разходи за населените места, където площадки няма.

в. Според чл. 19, ал. 5 ЗУО при неизпълнение изискванията на ал. 3, т. 11 отчисленията по чл. 64 се увеличават с 15 на сто за периода до отстраняване на неизпълнението.

Тези отчисления съгласно чл. 64 ЗУО се превеждат от собственика на депото с цел натрупване на средства за изпълнение от общините на изискванията на закона и подзаконовите нормативни актове по прилагането му. Тази отговорност е имуществена. Тя е различна по субект и съдържание от самостоятелната административнонаказателна отговорност на кмета на общината по чл. 151, ал. 2, т. 14 ЗУО за неизпълнението на това негово задължение. Правилото *non bis in idem*, част от принципа на правовата държава, не е нарушено.

Твърдяното в искането заплащане от гражданите за неизпълнението на задължението на общината осигурява имуществото за изпълнението на това задължение. И в двата случая имуществото би било с един и същи произход. Разпоредбата не нарушава принципа на правовата държава.

2. Неоснователно е оспорването на чл. 82, ал. 9 ЗУО поради противоречието му с чл. 4, ал. 1 и чл. 8 от Конституцията.

Според него условията и редът за предоставяне и усвояване на банковата гаранция по чл. 81, ал. 4, т. 9 се определят с наредбите по чл. 13, ал. 1 относно думите „условията“. Член 13, ал. 1 делегира издаването на наредбите от Министерския съвет.

Банковата гаранция съдържа своето законово определение в чл. 442 от Търговския закон. Съгласно него „с банковата гаранция банката писмено се задължава да плати на посоченото в гаранцията лице определена сума пари съобразно условията, предвидени в нея“.

Това определение важи на общо основание и за предвидената в оспорената разпоредба банкова гаранция. Законовата делегация е само за условията за нейното плащане. Те не са предмет на първична или въз основа на Конституцията уредба, която чл. 3, ал. 1 ЗНА изисква да става със закон. Това ясно личи с предоставянето от Търговския закон на определянето им от страните по договора. Определянето им следователно може да стане и с подзаконов нормативен акт – чл. 3, ал. 2 ЗНА. Не е

нарушен нито принципът на правовата държава, нито този на разделението на властите.

3. Не са противоконституционни и разпоредбите на чл. 88, ал. 2, т. 4 и чл. 90, ал. 6 ЗУО.

Първата установява отказа за изменение и/или допълване на разрешението за дейност на организация по оползотворяване и за индивидуално изпълнение на задълженията по чл. 14, ал. 1 и наредбите по чл. 13, ал. 1 ЗУО като основание за прекратяване на разрешението, а втората – възможността в този случай за ново кандидатстване за издаването му по реда на ЗУО.

Член 90, ал. 1 ЗУО сочи, че издаденото разрешение се изменя и/или допълва от компетентния орган при промяна: 1. на свързаните с него нормативни изисквания; 2. свързана с актуалното състояние по търговския регистър на организацията по оползотворяване или на лицето, изпълняващо задълженията си индивидуално; 3. в програмата по чл. 53, ал. 1 ЗУО.

Административното регулиране не е уредено на конституционно, а само на законово ниво (вж. Закона за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност – обн., ДВ, бр. 55/2003 г., последно изм., бр. 109/2013 г.). Неговият обем е относим към дължимата от закона закрила на стопанската дейност по чл. 19, ал. 3 от Конституцията.

С оглед на конкретните си цели оспорените норми не напускат границите, очертани от изискването за съразмерност между административното регулиране и свободата на стопанската инициатива. Промените, основание за изменение или допълнение на разрешението, са признати от заявителя със самото заявление за изменението и/или допълнението му. Те не позволяват действието му в неговия съществуващ вид. По тази причина отказът за изменението и/или допълнението му в случаите по чл. 87, ал. 2, т. 1 – 4 ЗУО, т.е., когато заявлението и/или

приложените към него документи по чл. 81 не отговарят на нормативните изисквания, или са представени неверни сведения или документи с невярно съдържание, или заявителят не е отстранил указаните му нередовности или не е предоставил допълнителната информация в срок, или не е представена банкова гаранция, отговаряща на изискванията на чл. 82, ал. 1 и 2, е и основание за прекратяване на разрешението.

Съгласно чл. 93 ЗУО отказът да се измени или допълни разрешението се обжалва по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Доводът в искането за необжалваемостта му е неоснователен от фактическа страна. От гледна точка на тяхната конституционносъобразност същественото е, че разпоредбите не посочват изрично необжалваемостта на който и да било административен акт, затова и не изключват съдебния контрол съобразно чл. 120, ал. 2 от Конституцията.

4. Тълкуването като интелектуален преход от знак (графичен, съчетание от графични знаци, от думи или изречения) към значение е необходима част от разкриването на смисъла на всяка разпоредба. Затова само по себе си то не е критерий за яснотата ѝ. Такъв е резултатът от него. Разпоредбата е неясна, когато въпреки съчетаването на езиковото, логическото и историческото си тълкуване не може да намери точен и еднозначен смисъл.

а. Член 91, ал. 1, т. 1 ЗУО гласи, че компетентният орган отнема с мотивирано решение издаденото разрешение, когато „не е изпълнено предписание на компетентните органи във връзка с воденето на отчетност на отпадъците в съответствие с изискванията на този закон или наредбите по чл. 48, ал. 1 или чл. 13, ал. 1 или са представени неверни сведения в документи за отчитане изпълнението на задълженията и/или целите по чл. 14, ал. 1 и/или чл. 15, или в документи, послужили за издаване на разрешението;“.

Основанието за отнемане на разрешението се извежда от съдържанието на посочените в текста нормативни източници на

изискванията за отчетност и от съответствието с действителността на представените в документите сведения. Разпоредбата не е неясна, нито противоконституционна.

б. Според чл. 91, ал. 1, т. 2 ЗУО основание за отнемане на разрешението е неизпълнението на една или повече от целите по чл. 14, ал. 1 ЗУО за разделно събиране, повторна употреба, рециклиране или оползотворяване на съответния вид масово разпространени отпадъци. Съгласно чл. 91, ал. 2, т. 3 от закона разрешението се отнема, когато се установи повторно, че независимо от изпълнението на целите по чл. 14, ал. 1 не е обхванато население в съответствие с пазарния дял на организацията или изискванията, определени в ЗУО или наредбите по чл. 13, ал. 1 от него. Отнемането води до усвояване на банковата гаранция в пълен размер – чл. 82, ал. 3, т. 1 ЗУО.

По чл. 82, ал. 3, т. 2 и 3 ЗУО гаранцията се усвоява частично при неизпълнение на една или повече от целите по чл. 14, ал. 1 от закона или при неизпълнение на задълженията за обхванато население в системите за разделно събиране, повторна употреба, рециклиране или оползотворяване, определени с наредбите по чл. 13, ал. 1 от него.

Докато белегът „повторност“ различава хипотезите на чл. 91, ал. 2, т. 3 и чл. 82, ал. 3, т. 3 ЗУО, тези на чл. 91, ал. 1, т. 2 и чл. 82, ал. 3, т. 2 от него съвпадат изцяло.

В първия случай гаранцията се отнема частично, когато неизпълнението не е повторно и затова не е основание за отнемане на разрешението. Между двете разпоредби няма противоречие.

Противоречие има между другите две разпоредби, тълкувани систематично. Отнемането на разрешението е винаги основание за пълното усвояване на банковата гаранция – чл. 82, ал. 3, т. 1 ЗУО. Тя би могла да се усвои частично само ако неизпълнението на една или повече от целите по чл. 14, ал. 1 ЗУО не е основание за отнемане на разрешението. Това обаче е

изключено от чл. 91, ал. 1, т. 2 ЗУО. Нормата за частичното усвояване на гаранцията следователно остава без приложно поле.

В своето Решение № 1/2005 г. Конституционният съд е посочил, че принципът на правовата държава не бива да бъде неприсъщо натоварван, като всяко правно нарушение бъде квалифицирано като противоречащо на този принцип, с което да бъдат накърнени ясното му съдържание и приложимост.

Неприложимостта на правна норма нарушава принципа на правовата държава, когато самата норма гарантира справедливостта и закрилата на установени основни права. Член 82, ал. 3, т. 2 ЗУО за частичното усвояване на гаранцията не е такава норма, затова неприложимостта ѝ, макар и нежелателна, не противоречи на чл. 4, ал. 1 от Конституцията. Във всички случаи чл. 91, ал. 1, т. 2 ЗУО не е противоконституционен.

V. 1. Оспорването на чл. 33, ал. 3 и ал. 4 ЗУО относно думите „в населените места по ал. 1“ като противоречащи на чл. 4, ал. 1 и чл. 19, ал. 2 от Конституцията е неоснователно.

а. Отговорността на кмета на общината по чл. 19, ал. 3, т. 6, 9 и 10 ЗУО е за изпълнение на общото му задължение по ал. 1 – да организира управлението на битовите отпадъци, образувани на нейна територия. По изложените по-горе (IV. 1. „а“) съображения то не е в противоречие със задълженията по чл. 33, ал. 4 ЗУО на ползвателите на търговски обекти, производствени, стопански и административни сгради в населените места да събират разделно отпадъците.

б. Системите за разделно събиране на отпадъци и за разделно събиране на отпадъци от опаковки задължително включват всички населени места с население, по-голямо от 5000 жители, и курортните населени места – чл. 33, ал. 1 ЗУО. Отпадъците от хартия и картон, стъкло, пластмаси и метали, образувани от търговски обекти, производствени, стопански и административни сгради, се събират разделно – чл. 33, ал. 2 от закона.

Оспореното изключение по чл. 33, ал. 3 ЗУО от задължението за разделно събиране е за населени места, където такава система няма, т.е. в населени места извън тези по ал. 1, а оспореният чл. 33, ал. 4 ЗУО задължава ползвателите на търговски обекти, производствени, стопански и административни сгради в населените места по ал. 1 да събират разделно отпадъците и да ги предават на лица, притежаващи разрешение, комплексно разрешително или регистрационен документ и/или с организация по оползотворяване.

Разграниченията в двете разпоредби са единствено по признака дейност в или извън населено място според брой население. Те важат еднакво за всички ползватели, осъществяващи такава дейност, и не нарушават нито принципа на правовата държава, нито изискването за еднакви правни условия за стопанска дейност (чл. 19, ал. 2 от Конституцията) на субектите, оправомощени да я извършват.

Твърдяното от вносителите неспазване на изискването по чл. 28, ал. 2, т. 3 и 4 ЗНА за финансова обосновка не прави разпоредбите противоконституционни.

2. Не противоречат на чл. 4, ал. 1 и чл. 19, ал. 2 от Конституцията разпоредбите на чл. 38, ал. 4, чл. 75, ал. 2, т. 3 и чл. 145, ал. 1, т. 11 ЗУО.

Първата от тях постановява, че разплащанията по сделки с ОЧЦМ се извършват по безкасов път, а втората и третата – че нарушаването ѝ е основание за отнемане на разрешението и административно нарушение с предвиденото за него административно наказание.

а. Съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗОПБ плащанията на територията на страната се извършват само чрез превод или внасяне по платежна сметка, когато са на стойност, равна на или надвишаваща 15 000 лв. или на стойност под 15 000 лв., представляваща част от парична престация по договор, чиято стойност е равна на или надвишава 15 000 лв. Според чл. 3, ал. 2 алинея 1 се прилага и в случаите на плащания в чуждестранна валута, когато левовата им равностойност е равна на или надвишава 15 000 лв.

Равностойността в български левове се определя по курса на Българската народна банка в деня на плащането. Тези норми се отнасят за всички разплащания, отговарящи на посочените критерии.

Член 38, ал. 4 ЗУО се отнася само за разплащанията по сделки с ОЧЦМ. Съотношението между хипотезите на нормите е на род към вид. По общо правило специалната норма – тази на ЗУО, изключва общите на ЗОПБ. Затова, и то независимо от диспозициите им, противоречие между тях не може да има, така както ако изключението беше в самия ЗОПБ.

Член 38, ал. 4 ЗУО по същество разширява обхвата на ограниченията по ЗОПБ, изключвайки изобщо плащанията в брой. Диспозицията му е от значение от гледна точка на съобразеността на задължителното безкасово разплащане с прогласената от чл. 19, ал. 1 от Конституцията свобода на стопанската инициатива.

Многообразието и спецификата на различните стопански сфери предпоставя необходимост от различни правни режими за ефикасно осъществяване на съответстващите им различни дейности (Решение № 5/2002 г. на КС). Ограничението на свободното плащане по чл. 38, ал. 4 ЗУО, като всяко ограничение на права, трябва да е минимално необходимото за постигане на целта си. Целта е завишеният и цялостен контрол по ЗУО върху дейностите с ОЧЦМ, включително и върху плащанията по сделки с ОЧЦМ. Ограничението е съразмерно на тази цел.

б. Конституцията не урежда пряко прекратяването на административните актове, какъвто е разрешението, нито определянето на административните нарушения и вида на административните наказания. Те са извън рамките на конституционния контрол. Размерът на имуществените санкции обаче може в случаи, в които е несъразмерно висок спрямо необходимото за постигане на законовите им цели, да се яви икономическо препятствие за стопанската дейност на някои правни субекти. По тази причина той подлежи на преценка за съответствието си с чл. 19, ал. 2 от Конституцията.

Член 145, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 11 ЗУО предвижда имуществени санкции в размер от 30 000 до 100 000 лв. за извършване на разплащания по сделки с отпадъци в нарушение на изискванията по чл. 38, ал. 4 ЗУО. Тези санкции са предвидени за още осем административни нарушения. Долната граница на санкциите и широкият им диапазон позволят тяхното индивидуализиране във всеки конкретен случай, включително спрямо имущественото положение на санкционирания правен субект. Те следователно не нарушават чл. 19, ал. 2 от Конституцията.

Текстовете не противоречат на Конституцията.

3. Член 22, ал. 1 и 2 ЗУО в оспорените им части възлагат на общинските съвети определянето с наредба на условията за изхвърлянето, събирането, включително разделното, транспортирането, претоварването, оползотворяването и обезвреждането на битови и строителни отпадъци, включително биоотпадъци, опасни битови отпадъци, масово разпространени отпадъци на своя територия, на условията за регистрация на площадките, както и на условията за предаване на отпадъци на площадките по чл. 19, ал. 3, т. 11 от закона.

Разпоредбите не третират вида на правните субекти, оправомощени да извършват възложените за регулиране от общинските съвети дейности. Оплакването за нарушение на чл. 19, ал. 2 от Конституцията поради тяхната неравнопоставеност е неоснователно.

Член 22, ал. 1 ЗУО сочи, че наредбата следва да е разработена съгласно изискванията на този закон и подзаконовите нормативни актове по прилагането му. Те съдържат общата за страната регулация на дейностите, която е задължителна за общинските съвети. Въпросите, предоставени им за решаване като органи на местното самоуправление по чл. 138 от Конституцията, са в пределите на тяхната компетентност.

По изложените съображения разпоредбите не са противоконституционни.

4. Според чл. 69, ал. 2 ЗУО към заявлението по чл. 68 лицата, извършващи дейности с ОЧЦМ, представят банкова гаранция в размер 25 000 лв. и допълнително по 5000 лв. за всяка площадка, на която се предвижда да бъде извършвана дейността.

Оспорените думи „към заявлението по чл. 68“ не се отнасят към задължението или към размера на банковата гаранция, а към броя на дължимите банкови гаранции – по една пред всеки директор на регионална инспекция по околната среда и водите (РИОСВ), от когото се иска издаването на разрешение.

Банковата гаранция се усвоява при отнемане на разрешението – в пълен размер; при наложена имуществена санкция с влязло в сила наказателно постановление, която не е заплатена доброволно – до размера на вземането; при установено по съответния ред нарушение при предаване на отпадъци в несъответствие с изискванията по чл. 39, ал. 1 и 2 и/или заличаване на площадката по чл. 75, ал. 3 – до размера ѝ за съответната площадка. Целта на гаранцията е да предотврати нарушенията при предаването или съхранението на ОЧЦМ и да обезпечи изплащането на вземането при вече извършени нарушения. Броят на дължимите гаранции е съразмерен на значителния брой нарушения с ОЧЦМ и на произтеклата от тях по-строга регулация на тези дейности от ЗУО. Разпоредбата се отнася за всички оправомощени правни субекти, затова не нарушава чл. 19, ал. 2 от Конституцията. Вече направените инвестиции не са неин предмет и доводите в тази насока са неотнормирани към конституционособразността ѝ.

Оспорването на думите „към заявлението по чл. 68“ от разпоредбата като противоконституционни е неоснователно.

По оспорването на чл. 82, ал. 2 ЗУО като несъответстващ на международен договор, по който България е страна

Член 82, ал. 2 ЗУО гласи, че банковата гаранция е безусловна и неотменяема и се издава от търговска банка със съдебна регистрация в

Република България, която притежава лиценз от Българска народна банка за извършване на гаранционни или банкови сделки и спесимени на длъжностните лица, които имат право да задължават съответната банка с гаранции до посочения размер. Оспорените думи са „съдебна регистрация в Република България“ и „Българската народна банка“.

По смисъла на чл. 57, ал. 1 ДФЕС банковата гаранция е „услуга“, защото обикновено се предоставя срещу възнаграждение. Тя има качеството на такава според разпоредбите на чл.57, ал.2, т. „б“ и чл. 58, § 2 ДФЕС, тъй като представлява вид дейност от търговски характер и се предвижда либерализирането ѝ като банкова услуга заедно с либерализирането на движението на капитали в рамките на ЕС.

Член 56, ал. 1 ДФЕС и следващите го разпоредби (чл. 57 – 61 ДФЕС) забраняват ограниченията за свободното предоставяне на услуги в рамките на ЕС по отношение на гражданите на държавите-членки, които са се установили в държава-членка, различна от тази, в която се намира лицето, за което са предназначени услугите. Член 59, § 1 от Договора предвижда, че за постигане на либерализиране по отношение на определена услуга Европейският парламент (ЕП) и Съветът, като действат в съответствие с обикновената законодателна процедура и след консултация с Икономическия и социалния комитет, приемат директиви.

Оспореният текст на чл. 82, ал. 2 ЗУО, без да прави разграничение между търговска банка, която е лицензирана в държава-членка на ЕС и такава, която няма това качество, въвежда ограничения за банковата услуга – предоставяне на банкова гаранция по ЗУО от търговска банка, като поставя изисквания за съдебната ѝ регистрация в Република България и лицензирането ѝ от БНБ. От една страна, чл. 5, ал. 4 от Конституцията визира примата на международния договор, надлежно ратифициран и обнародван, по който Република България е страна, пред нормите на вътрешното законодателство, които му противоречат. Такова противоречие е налице между ДФЕС и разпоредбата на чл. 82, ал. 2 ЗУО,

доколкото с предвидените в нея ограничения не се прави разграничение при банковата услуга – предоставяне на банкова гаранция от търговска банка на държава – член на ЕС, от такава на държава, която не е член на ЕС, въпреки либерализирането на услугата в рамките на Съюза.

От друга страна, в изпълнение на изискването на чл. 59, § 1 ДФЕС за либерализиране на услугите, и в частност на банковите, са приети директиви от ЕП и Съвета, които са имплементирани във вътрешното национално законодателство – относно банковите услуги това са чл. 20, ал. 1 и чл. 22 от Закона за кредитните институции (ЗКИ), които в случая са приложимото право. Според първия текст банка, лицензирана в държава-членка, може да извършва на територията на Република България чрез клон дейностите по чл. 2, ал. 1 и ал. 2, ако те са включени в лиценза ѝ и след като БНБ бъде уведомена за това от компетентния орган, който го е издал. Предоставянето на банкова гаранция попада в кръга на дейностите, визирани в чл. 2, ал. 2 ЗКИ (т.7 от нея), поради което, щом като банката е била лицензирана за тази дейност в държава-членка, тя може да я осъществява чрез своя клон на територията на Република България, без да е необходима съдебна регистрация в нашата страна и без лицензирането ѝ от БНБ, след като последната е уведомена от органа, издал лиценза. Член 22 ЗКИ при същите условия дава възможност търговската банка да извършва директно на територията на Република България дейностите, предвидени в чл. 2, ал. 1 и ал. 2, т.е. без посочените ограничения в банкирането, предвидени в чл. 82, ал. 2 ЗУО, като остава само условието за посочване на имената и адресите на лицата, които ще я представляват пред БНБ. Последното не е предмет на искането за установяване на несъответствие на оспорената разпоредба от ЗУО с ДФЕС.

Поради изложеното искането по чл. 149, ал. 1, т. 4 от Конституцията относно чл. 82, ал. 2 ЗУО като неоснователно следва да се отхвърли. Този текст трябва да се тълкува конформно, като се приеме, че същият е приложим само при предоставяне на банкови услуги на територията на

Република България, в случая на банкова гаранция по ЗУО от търговска банка, която не е била лицензирана в държава-членка на ЕС, а извън него. В тази хипотеза ДФЕС не е изобщо относим към условията, при които такава търговска банка може да осъществява банкиране в страната, за да се приеме, че поставените с оспорената разпоредба на ЗУО условия за неговото извършване въвеждат ограничения, несъответстващи на режима на либерализация на банковите услуги с чл. 56 и следващите от ДФЕС. Приложимото право при предоставяне на банковата услуга – банкова гаранция от търговска банка, лицензирана в държава-членка на ЕС, ще бъде чл. 20 и чл. 22 ЗКИ, а не чл. 82, ал. 2 ЗУО, поради което оспореният текст не подлежи на преценка за съответствие с ДФЕС.

По изложените съображения и на основание чл. 149, ал. 1, т. 1, т. 2, предл. 1 и т. 4, предл. последно от Конституцията Конституционният съд

Р Е Ш И:

I. Обявява за противоконституционна разпоредбата на чл. 39, ал. 3 от Закона за управление на отпадъците (обн., ДВ, бр. 53 от 13 юли 2012 г., изм., бр. 66 от 26 юли 2013 г.) в частта „,безвъзмездно за всяка от страните“.

Отхвърля искането на 61 народни представители от 41-вото Народно събрание за установяване на противоконституционността на останалата част от разпоредбата, както и на чл. 19, ал. 3, т. 7 относно думите „организирането на дейностите по разделно събиране на масово разпространени отпадъци“; чл. 19, ал. 3, т. 11 относно думите „с население, по-голямо от 10 000 жители на територията на общината, и при необходимост в други населени места“; чл. 19, ал. 5; чл. 22, ал. 1 относно думата „условията“; чл. 22, ал. 2 относно думите „условията за регистрацията на площадките, както и условията за предаване на отпадъци на площадките по чл. 19, ал. 3, т. 11“; чл. 33, ал. 3; чл. 33, ал. 4 относно

думите „в населените места по ал. 1“; чл. 38, ал. 4; чл. 69, ал. 2 относно думите „към заявлението по чл. 68“; чл. 75, ал. 2, т. 3; чл. 77, ал. 2; чл. 80, ал. 4; чл. 82, ал. 6; чл. 82, ал. 8; чл. 82, ал. 9 относно думата „условията“; чл. 88, ал. 2, т. 4; чл. 90, ал. 6; чл. 91, ал. 1, т. 1; чл. 91, ал. 1, т. 2 и чл. 91, ал. 2, т. 3; чл. 93, ал. 2; чл. 108, изр. 2; чл. 129, ал. 5, изр. 2; чл. 145, ал. 1, т. 11 от Закона за управление на отпадъците.

II. Отхвърля искането на 61 народни представители от 41-вото Народно събрание за установяване на несъответствие на чл. 82, ал. 2 от Закона за управление на отпадъците в частта относно думите „съдебна регистрация в Република България“ и „от Българска народна банка“ с Договора за функционирането на Европейския съюз (обн., ОВ С 326, 26/10/2012), по който България е страна.

Съдиите Пламен Киров, Красен Стойчев, Стефка Стоева, Георги Ангелов и Борис Велчев са подписали решението с особено мнение.

Председател:

Димитър Токушев